

Софийски Районен съд е сезиран с жалба от Г. ИВ. АЛ., с ЕГН: *****, с адрес: срещу Наказателно постановление № 22 – 4332 – 010514 издадено на 10.06.2022г. от Началник група в СДВР, отдел „Пътна полиция“ СДВР, с което на жалбоподателя е наложено административно наказание глоба в размер на 200 лева за осъществено нарушение на чл. 25, ал.2 от ЗДвП.

В жалбата до съда жалбоподателят навежда оплаквания за допуснати нарушения в хода на административното производство във връзка с установените процесуални правила, както и по правилното приложение на материалния закон. В заключение се иска от съда да постанови решение, с което да отмени обжалваното наказателно постановление.

В съдебно заседание жалбоподателят Г. ИВ. АЛ., редовно призован, се явява лично. Излагат се подробни съображения в подкрепа на жалбата, като се иска от съда същата да бъде уважена.

Административно – наказващият орган Началник група СДВР отдел „Пътна Полиция“ СДВР, редовно призован, не се явява и не се представлява.

При извършената служебна проверка от съда по допустимостта на жалбата се констатира, че същата е подадена в законоустановения срок и от легитимирана страна, поради което и следва да бъде разгледана. Разгледана по същество жалбата е **НЕОСНОВАТЕЛНА**.

От събраните в хода на съдебното производство гласни и писмени доказателства се установява следната фактическа обстановка:

На 26.05.2022г., около 08:45ч. в гр.София, на бул. „Александър Малинов“, с посока на движение от ул. „Атанас Москов“ към ул. „Филип Аврамов“, при управление на лек автомобил „Б.“ с рег.№ в средната от три ленти, приближавайки бл. № 313 и възприемайки задръстване, жалбоподателят предприема маневра, с която навлязъл в съседната „BUS“ лента, намираща се от дясната му страна, със скорост не по – висока от 25 km/h. Междувременно в „BUS“ лентата, зад жалбоподателя Г.А., се намирал в същата посока свидетеля С. О., управлявайки лек автомобил марка „С.“ с рег. № с приблизително 50 km/h. Движейки се с по – висока скорост от 50 км/ч., водачът на лекия автомобил „С.“ застига шофьорът на лекия автомобил „Б.“, който по същото време частично навлязъл в „BUS“ лентата. В резултат на това между двете МПС – та настъпва приплъзващ удар, като съприкосновението станало между лявата предно странична зона на лек автомобил „С.“ – а и дясната странична зона на лек автомобил „Б.“. Свидетелят С. О. извършил рязка маневра надясно, автомобилът се среща с бордюра и в следствие на което се преобърнал. Водачът на лекия автомобил „Б.“ се отклонява в ляво и удря намиращия се пред него лек автомобил „Т.“ с рег. №, като в резултат на удара същият се е изместил напред и ударил лек автомобил „Ш.“ с рег. №, управлявани от свидетелите Т. Т. и Г. Г.. Водачът на лекия автомобил „С.“ отклонил рязко автомобила на

дясно и след удара в бордюра се преобърнал по таван. На мястото на произшествието е бил извикан екип на отдел „Пътна полиция“ към СДВР. Произшествието било посетено от свидетелите мл.автоконтрольор Л. А. и Е.Л.. Двата констатирани настъпили деяния и претърпените щети, както и участниците в него. Бил съставен Протокол за ПТП, а на участниците в него е била дадена възможност да опишат случилото се в декларации. В резултат на ПТП на Г.А. е бил съставен на място АУАН Серия GA № 658152, който бил връчен лично на жалбоподателя и подписан от него с депозирано възражение. Същото не било уважено и въз основа на акта било издадено и обжалваното наказателно постановление.

Горната фактическа обстановка съдът възприе за безспорно установена и доказана от събраните в хода на съдебното производство гласни и писмени доказателства. Видно от разпита на актосъставителя и свидетеля по акта Л. А. и Е. Л. е, че същите са били непосредствени посетители на възникналото ПТП и възприемайки механизма на извършване и неговите участници. Двата свидетели снели писмени обяснения чрез нарочни декларации от свидетелите, които са се намирали на местопроизшествието като съставили и нарочен Протокол за ПТП.

Съдът кредитира техните показания като подкрепени от другия участник в произшествието в лицето на свидетелите Станислав Оронов и Галина Гатева.

Първият признава, че е имал неправомерно поведение, управлявайки лекия автомобил в „BUS“ лентата, за което е бил и надлежно санкциониран по административен ред, както и че без да даде каквато и да е индикация за предприемана маневра със светлинен сигнал, жалбоподателят навлязъл в лентата, което причинило и възникването на ПТП. Свидетелката Г. пък потвърждава показанията на свидетеля О. относно причинителя на удара, което е довело до съприкосновение и с нейния автомобил. Показанията на свидетелите се потвърждават и от тези на Т. Т. и П. О.. Техните показания следва да бъдат кредитирани от съда като достоверни, независимо, че същите не са възприели непосредствено механизма на възникването на произшествието. Същите обаче са възприели щетите по автомобила, управляван от свидетеля С. О. и нанесения удар и резултатът от ПТП.

Съдът кредитира изцяло показанията на разпитаните свидетели като еднопосочни, логични и непротиворечиви. Същите в пълна степен се потвърждават и от заключението на вещото лице по допуснатата в хода на съдебното следствие пред съда автотехническа експертиза. Видно от заключението на вещото лице, както и от неговия разпит в съдебно заседание е, че управлението от водача на лекия автомобил марка „Б.“ е бил навлязъл в дясната „BUS“ лентата, т.е. в пътната лента, в която се е движел свидетеля С. О.. Жалбоподателят е възприел спрелите в задръстване пред него автомобили и е предприел маневра за преминаване в съседната лента от дясно, навлизайки в коридора на движещия се лек автомобил „С.“. Поради

разликата в движение на двете МПС в полза на „С.“ – а, автомобилът застигнал „Б.“ – то и между тях настъпил удар. Вследствие на съприкосновението, управлявания от жалбоподателя автомобил ударил намиращия се пред него л.а., „Т.“ с рег. №, който от своя страна се изместил напред и ударил спрелия пред него л.а., „Ш.“ с рег. № При заключението си вещото лице е категорично, че свидетелят С. О. не е имал техническата възможност да предотврати възникването на ПТП, но е могъл да избегне същото ако не е се е движел „BUS“ лентата. Поради липсата на оспорване на експертизата и под страх от наказателна отговорност по чл.291 от НК съдът възприема като достоверно и правдиво отразените в заключението съображения по възникналото деяние. Освен това изложените съждения изцяло се подкрепят от свидетелските показания на разпитаните лица. По своята правна същност жалбоподателят не оспорва наличието на ПТП, нито неговата съпричастност в него. Оплакванията му са свързани с опорочеността на наказателното постановление на процесуално основание и приложението на закона.

Свидетелските показания и заключението на вещото лице се потвърждават и от приобщените по реда на чл.283 от НПК писмени доказателства и в частност саморъчно попълнените и подписани декларации на част от свидетелите, както и от изготвения Протокол за ПТП.

При така възприетата фактическа обстановка и съвкупен анализ на събраните доказателства и доказателствени средства съдът намира, че със своето поведение жалбоподателят Г. ИВ. АЛ. е извършил вменено му административно нарушение по чл.25, ал.2 от ЗДвП.

От обективна страна изпълнителното деяние е формално и се счита за извършено посредством действие. Жалбоподателят е следвало да съблюдава движението на движещите се около него МПС, дори и същите да са с неправомерно поведение, какъвто е и настоящия случай, преди да предприеме каквато и да е маневра. Като не е сторил това и не е осигурил предимство на движещите се в съседство от него водачи на моторни превозни средства, е извършил административно нарушение, довело до възникване на ПТП с материални щети по няколко МПС.

От субективна страна жалбоподателят е извършил нарушението при форма на вина непредпазливост. Виновното лице е знаело, е правоспособен водач и участник в движение на МПС в населено място, че следва да съблюдава движението на околните превозни средства преди да предприеме каквато и да е маневра и въпреки това е предприел такава без да се увери, че с нея няма да застраши останалите участници. Въпреки това той е действал самонадеяно и без да изпълни вменените му законови задължения е предизвикал настъпването на ПТП.

Съдът не споделя направените възражения в жалбата на наказаното лице за наличие на допуснато нарушаване на разпоредбата на чл. 52, ал. 4 от ЗАНН. Съдебната фаза на административното производство се явява

централна фаза и именно пред съда бяха ангажирани доказателства, свързани с механизма на възникването на ПТП. Макар че „BUS“ – лентата“ е предназначена за МПС, използвани за редовен обществен превоз на пътници и пострадалият е нарушил виновно разпоредбата на чл. 15, ал. 6 от ЗДвП, въз основа на изискването за съблюдаване движението на останалите участници в транспортното движение с оглед избягването на осъществяване на ПТП, жалбоподателят е следвало да направи всичко възможно за предотвратяване настъпването на удар между превозните средства. Всяко преминаване в съседна лента на пътното платно следва да е свързано със своевременна преценка относно безопасността на останалите водачи на превозни средства, тъй като осъществяващият маневрата автомобил се намира без предимство на платното на движение. Обстоятелството за наличие на виновно поведение на другия участник в ПТП по чл.15, ал.6 от ЗДвП в лицето на свидетеля С. О. по никакъв случай не обуславя отпадането на отговорността на другия участник ако бъде установена неговата съпричастност.

Това би било основателно единствено при преценката, относно евентуално претендирано обезщетение за претърпени вреди и размера на наложеното наказание. В случая законът е бил приложен правилно от административно наказващия орган, тъй като деецът е следвало преди да предприеме маневра по изцяло или частично навлизане в съседна пътна лента, да пропусне, движещите се по нея пътни превозни средства. Именно това е било и неговото противоправно поведение, наред и с друго такова, по чл.28, ал.1 т.2 от ЗДвП, тъй като от данните по делото се доказва, че освен, че е предприел маневра без да пропусне движещото се дясната пътна „BUS“ лентата МПС, но не е и подал и съответния светлинен сигнал, предупреждавайки участникът че възнамерява да навлезе в неговата лента за движение. Независимо, че посоченото в мотивите на съдебното решение нарушение не е било вменено на жалбоподателя в наказателното постановление, същото следва да бъде посочено единствено като отегчаващо отговорността на дееца обстоятелство.

По отношение на вида и размера на наказанието съдът счита, че административно наказващият орган правилно е приложил санкциониращата разпоредба на чл.179, ал.2 във вр. с чл. 179, ал. 1, т. 5, пр. 4 от ЗДвП като е наложил строго регламентираното наказание глоба от 200 лева. Тъй като размерът му е изрично фиксиран, същият не подлежи на последваща редукция.

При извършена служебна проверка не бяха констатирани допуснати съществени процесуални нарушения, обуславящи отмяната на наказателното постановление на това основание.

С оглед гореизложеното съдът намира, че обжалваният акт е законосъобразен и следва да бъде потвърден.

Предвид изхода на делото и на основание чл.84 от ЗАНН във вр. с чл.189, ал.3 от НПК жалбоподателят следва да бъде осъден да заплати по

сметка на СРС сумата от 29.84 лева, представляваща пътни разходи за явяване на свидетеля Л. А. в съдебно заседание, сумата от 528.60 лева представляваща възнаграждение за вещо лице по изготвяне на автотехническа експертиза и явяването му в съдебно заседание или общо 558.44 лева, както и по 05.00 лева в случай на служебно издаване на изпълнителен лист.